

ŻYCIE
W RZECZYWISTOŚCI
KRÓLESTWA
BOŻEGO

29 – 31 PAŹDZIERNIKA 2021 R.

PLAN KONFERENCJI

piątek, 29 października

poselstwo pierwsze 19:30–21:00

sobota, 30 października

poselstwo drugie 10:00–12:00

poselstwo trzecie 19:30–21:00

dzień Pański, 31 października

stół Pański 9:30–10:00

poselstwo czwarte 10:00–12:00

**TEMAT OGÓLNY:
ŻYC W RZECZYWISTOŚCI KRÓLESTWA BOŻEGO**

Poselstwo pierwsze

**Życ pod bezpośrednim władaniem Boga
przez intuicję naszego ducha według odczucia życia**

Wersety biblijne: J 3:3, 5, 15; 1 Kor 2:11; Ef 4:18; Rz 8:6.

I. Królestwo Boże to sam Bóg – Mk 1:15; Mt 6:33; J 3:3:

- A. Zawartością Bożego królestwa jest Bóg; Bóg jest wszystkim – całą zawartością swojego królestwa – 1 Kor 4:20; 15:28.
- B. Bóg jest życiem, posiada naturę, zdolność oraz kształt boskiego życia, które tworzy sferę boskiego władania – Ef 4:18; J 3:15.
- C. Życie Boże jest Bożym królestwem, a także naszym wejściem do tego królestwa; musimy zobaczyć tę podstawową zasadę – w. 3, 5, 15.
- D. Królestwo Boże ma boską naturę, ponieważ jest królestwem Boga.
- E. W rzeczywistości Boże królowanie nad nami nie jest sprawą zewnętrzną, ale sprawą wrodzonej zdolności boskiego życia – Rz 8:2.

II. Królestwo Boże to sfera boskiego życia, w której życie to się porusza, działa, włada i rządzi, dzięki czemu może osiągnąć swój cel – Mt 6:13b; J 3:3, 5, 15–16:

- A. Królestwo Boże to organizm ukonstytuowany życiem Boga, które jest sferą życia dla Jego władania; w sferze tej króluje On za pomocą swego życia i wyraża siebie jako Boską Trójcę w boskim życiu – w. 5; 15:1–8, 16, 26.
- B. Jedynym sposobem na to, aby wejść do królestwa Bożego, jest przyjąć Boga jako życie i zyskać samego Boga; to odrodzenie – 3:5, 15; 1 J 5:11–12.
- C. Ponieważ dzięki odrodzeniu przyjmujemy boskie życie, życie Boga, odrodzenie jest jedynym wejściem do królestwa – J 3:3, 5, 15.

III. Jako ci, którzy narodzili się z Boga i weszli w ten sposób do Jego królestwa, musimy zostać odzyskani do bezpośredniego władania Boga za sprawą intuicji naszego ducha – Mt 5:3; 1 Kor 2:11; Mk 2:8:

- A. W dyspensacji niewinności widzimy zasadę Bożego władania; w dyspensacji sumienia – zasadę, wedle której człowiek włada samym sobą, a w dyspensacji ludzkich rządów – zasadę ludzkiego władania:
 - 1. Przed upadkiem Bóg władał bezpośrednio człowiekiem; ten żył przed Bogiem i przed Nim odpowiadał – Rdz 2:16–17.
 - 2. Od wypędzenia Adama z ogrodu Eden do wyjścia Noego z arki Bóg ustanowił w człowieku sumienie, które reprezentowało Go we władaniu człowiekiem – Dz 24:16.
 - 3. Ponieważ po potopie człowiek ani nie był poddany Bożemu władaniu, ani nie władał samym sobą, Bóg upoważnił go do tego, by reprezentował Go we władaniu człowiekiem – Rdz 9:6; Rz 13:1.
- B. Jeśli rozważymy kwestię upadku człowieka od strony rządów, zobaczymy, że człowiek wypadł spod Bożego władania i wpadł pod władanie samym sobą, a następnie spod władania samym sobą pod władanie drugiego człowieka.
- C. Ponieważ człowiek wypadł spod władania Bożego i znalazł się pod władaniem ludzkim, Bóg, zbawiając go, musi odzyskać go spod władania ludzkiego i wprowadzić pod boskie; dopiero wtedy człowiek ponownie będzie mógł żyć w prostocie przed Bogiem i podlegać Jego bezpośredniej władzy – Mt 5:3, 8; 6:33.
- D. W Bożym planie odzyskiwania człowiek musi z powrotem przejść tę samą drogę i wrócić od władania ludzkiego do Bożego, przechodząc po drodze przez etap, w którym włada samym sobą.

E. Ostatecznym celem rozprawiania się z sumieniem nie jest tylko to, by przywrócić nas do władania samymi sobą, lecz byśmy na powrót znaleźli się pod władaniem Boga i zostali odzyskani dla Niego samego, i w ten sposób żyli w Jego obecności – 5:3.

F. Istnieje wielka różnica między władaniem samym sobą a Bożym władaniem:

1. Władanie samym sobą oznacza, że żyjemy przez uczucia w naszym sumieniu, odpowiadając przed swoim sumieniem – Dz 24:16.

2. Boże władanie oznacza, że żyjemy przez intuicję swojego ducha, odpowiadając przed swą intuicją, czyli przed Bogiem:

a. W naszym duchu istnieje funkcja, która pozwala nam mieć bezpośrednie odczucie, uświadamiać sobie różne rzeczy, rozeznawać je i dostrzegać; to intuicja w naszym duchu – 1 Kor 2:11; Mk 2:8:

1) Intuicja to bezpośrednie Boże odczucie i bezpośrednia Boża wiedza.

2) Intuicja w naszym duchu to Boże odczucie; przyjmuje ona tylko to, co jest z Boga, Ducha i życia – Rz 8:2.

b. Kiedy żyjemy przez intuicję i poddajemy się jej kontroli, żyjemy w Bożej obecności i Bóg bezpośrednio nami włada.

IV. Kiedy znajdujemy się pod Bożym władaniem, żyjemy przez intuicję swojego ducha według odczucia życia – w. 6:

A. Boskie życie to najwyższe życie, mające najbogatsze, najsilniejsze i najbardziej wyostrojone uczucia (Ef 4:18); to uczucie to odczucie życia.

B. Odczucie życia pozwala nam poznać, czy żyjemy w naturalnym życiu, czy też w boskim, czy żyjemy w upadłym ciele, czy też w Duchu – Rz 8:6.

C. Odczucie życia prowadzi nas, rządzi nami, sprawuje nad nami kontrolę i nami kieruje – w. 4.

D. W rzeczywistości królestwa Bożego żyjemy przez odczucie życia z pozytywnymi uczuciami pokoju, odpoczynku, siły, zaspokojenia, uwolnienia, żywości, nawodnienia, jasności i pociechy – w. 6.

E. Boskie życie w naszym duchu zna Boże królestwo – J 3:3, 5–6, 15.

F. Królestwo Boże ma swoją rzeczywistość, a ta rzeczywistość to prowadzenie boskiego życia poddanego bezpośredniemu władaniu Boga – Mt 5:3, 8, 20; 6:33; 7:21.

Poselstwo drugie

Przeniesieni z ciemności do światła, aby żyć w królestwie Bożym, które jest świeceniem rzeczywistości Pana Jezusa

Wersety biblijne: Dz 26:18; Kol 1:13; 1 P 2:9; Mk 9:1–9; Obj 22:4–5.

I. Bóg wyratował nas z władzy ciemności i przeniósł do królestwa Bożego, które jest sferą światła – Kol 1:13; Dz 26:18; 1 P 2:9:

- A. Władza ciemności to królestwo szatana, które należy do ciemności; władza Boga to królestwo Boga, które należy do światła – Mt 12:26; Dz 26:18.
- B. Istnieje sfera i obszar światła oraz sfera i obszar ciemności; te dwie sfery to dwa królestwa – królestwo ciemności i królestwo światła – 1 P 2:9; Dz 26:18.
- C. My, wierzący w Chrystusa, zostaliśmy przeniesieni z ciemności do światła i z władzy ciemności do królestwa Syna miłości Ojca – w. 18; Kol 1:13:
 - 1. Ciemność to wyraz i sfera szatana, który przebywa w śmierci; światło to wyraz i sfera Boga, który znajduje się w życiu – 1 P 2:9; 1 J 1:5–7.
 - 2. Bóg przeniósł nas z szatańskiej sfery śmierci, sfery ciemności, do swojej sfery życia, sfery światła; uprzednio znajdowaliśmy się w ciemności we władzy szatana, ale zostaliśmy przeniesieni z ciemności i władzy szatana w światło i w Boga – Dz 26:18.
 - 3. Zostać przeniesionym do królestwa Syna Ojcowskiej miłości to zostać przeniesionym w Syna, który jest dla nas życiem i który włada nami w życiu zmartwychwstania z miłością i w świetle – Kol 1:13; 3:4.
- D. Światło to władająca moc; włada, kiedy świeci – Obj 22:4–5:
 - 1. Światło włada dzięki temu, że oświeca; kiedy światło życia świeci i włada, jest to królestwo – J 8:12; 18:36.
 - 2. Tam, gdzie jest Boże światło, tam jest władająca moc i ta moc boskiego światła sprawuje nad nami kontrolę – Ef 5:8–9.

II. Królestwo Boże to przemienienie się Jezusa – świecenie rzeczywistości Pana Jezusa – Mk 9:1–9; Mt 16:28 – 17:2:

- A. Opis zawarty w Ewangelii Marka 9:1–9 to obraz królestwa Bożego przychodzącego w mocy; w centrum tego obrazu stoi otoczony chwałą Jezus, któremu towarzyszą Mojżesz i Eliasz, reprezentujący starotestamentowych świętych, a także Piotr, Jakub i Jan, reprezentujący nowotestamentowych świętych – w. 2–4.
- B. Przemienienie się Pana Jezusa oznaczało, że Jego człowieczeństwo zostało przesycone i przepojone Jego boskością; przemienienie to, które było otoczeniem Go chwałą, było tożsame z Jego przyjściem w Jego królestwie – w. 2:
 - 1. Słowa Pana na temat przyjścia królestwa Bożego w mocy wypełniły się, kiedy Pan przemienił się na górze – w. 1–3.
 - 2. Przemienienie się, świecenie, Pana Jezusa było Jego przyjściem w Jego królestwie; tam, gdzie ma miejsce przemienienie się Pana Jezusa, przychodzi królestwo – Mt 16:28 – 17:2; Łk 9:27–31.
 - 3. Przemienienie się Pana Jezusa stanowiło urzeczywistnienie tego, czym On jest.
 - 4. Kiedy Chrystus się w nas przemienia, przemienienie to staje się królestwem Bożym, które włada wszystkim w naszym życiu – Mk 9:1–3.
 - 5. Królestwo to świecenie rzeczywistości Pana Jezusa; kiedy On na nas świeci, jesteśmy w królestwie – Obj 22:4–5.
- C. Chrystus zasiał się w naszych sercach jako nasienie, które będzie rosło i rozwijało się, aż zakwitnie i przejawia się w chwale – Mk 4:26–29; Kol 3:3–4:

1. Ten, którego przyjęliśmy w postaci nasienia królestwa Bożego, musi w nas rosnąć, aż rozkwitnie z naszego wnętrza; rozkwit ten będzie w praktyce i w doświadczeniu przemienieniem się Pana w nas – Mk 4:26–29; Kol 1:27; 3:4.
2. Królestwo Boże to rozprzestrzenianie się Pana Jezusa za sprawą świecenia nad nami – J 1:4–5; 3:3, 5; 8:12.

III. „Sprawiedliwi zajaśnieją jak słońce w królestwie swego Ojca” – Mt 13:43:

- A. Ta, która kocha Chrystusa, na koniec zostaje przeobrażona w ciała niebieskie; świeci z wysoka jak zorza, jest piękna jak księżyc i jaśniejąca jak słońce – Pnp 6:10a.
- B. Księżyc oznacza kościół, żonę Chrystusa; świeci w ciemną noc tego wieku za sprawą odbijania światła Chrystusa, który jest Słońcem – Flp 2:15; 2 Kor 3:16, 18.
- C. Chrystus jest Słońcem sprawiedliwości, wschodzącym z uzdrowieniem w swoich skrzydłach, uzdrawiającym i przekonstytuującym nas sobą, żebyśmy zajaśniali jak słońce w królestwie naszego Ojca – Ml 4:2; Mt 13:43:
 1. Zostać zbawionym to zostać uzdrowionym; zostajemy wybawieni od ciemności zwodzenia samych siebie, władzy ciemności za sprawą życia w świetle pod władaniem tego światła – Iz 50:10–11; Ps 36:9; Mt 6:22–23; Kol 1:12–13.
 2. Musimy doświadczać Boga jako światła w Baranku jako lampie, żebyśmy mogli żyć poddani wewnętrznemu Bożemu władaniu; to rzeczywistość Bożego królestwa – Obj 21:23; 22:1, 4–5.

Życ w Bożym królestwie będącym sferą boskiego gatunku

Wersety biblijne: J 3:3, 5–6; 18:36; 1:12–13; 2 P 1:4.

I. Boże królestwo to sfera nie tylko boskiego panowania, lecz także boskiego gatunku, w której znajduje się wszystko, co boskie – J 3:3, 5; 18:36:

- A. W trzecim rozdziale Ewangelii Jana królestwo Boże odnosi się bardziej do Bożego gatunku niż Bożego królowania.
- B. Bóg stał się człowiekiem, aby wejść do ludzkiego gatunku, a człowiek staje się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, aby wejść do boskiego gatunku – 1:1, 12–14; 2 P 1:4.
- C. Ażeby wejść w boską sferę, sferę boskiego gatunku, musimy narodzić się z Boga i mieć boskie życie oraz boską naturę – J 1:12–13; 3:3, 5–6, 15; 2 P 1:4:
 - 1. Bóg stworzył człowieka nie według rodzaju ludzkiego, ale na swój obraz i według swego podobieństwa, żeby był on Bożym rodzajem, Bożym gatunkiem – Rdz 1:26.
 - 2. Wierzący, którzy narodziли się z Boga za sprawą odrodzenia, żeby być Jego dziećmi w Jego życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, są bardziej według Bożego rodzaju niż Adam – J 1:12–13:
 - a. Adam posiadał jedynie zewnętrzny wygląd Boga bez wewnętrznej rzeczywistości, boskiego życia.
 - b. My, wierzący w Chrystusa i Boże dzieci, mamy rzeczywistość boskiego życia i jesteśmy przeobrażani i upodabniani do Pańskiego obrazu w całej swej istocie – 2 Kor 3:18; Rz 12:2; 8:29.
 - c. Drugie narodziny, odrodzenie, sprawiły, że weszliśmy do królestwa Bożego i staliśmy się Bożym gatunkiem – J 3:3, 5–6.
 - d. Wszystkie dzieci Boże znajdują się w boskiej sferze boskiego gatunku – 1:12–13; 3:3, 5.
 - e. Wierzący są Bóg-ludźmi w boskim gatunku, czyli w Bożym królestwie – 1 J 3:1a; J 1:12–13; 3:3, 5.

II. W Ewangelii Jana widzimy liczne aspekty życia codziennego wierzących w Bożym królestwie, będącego sferą boskiego gatunku:

- A. „Bo z Jego pełni my wszyscy otrzymaliśmy, i to łaskę za łaską” – 1:16.
- B. „A gdy to powiedział, tchnął w nich i powiedział im: Przyjmijcie Ducha Świętego” – 20:22.
- C. „Woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującej ku życiu wiecznemu” – 4:14b.
- D. „Ten, kto Mnie je – on także będzie żył z powodu Mnie” – 6:57b.
- E. „To wszystko wam powiedziałem, abyście we Mnie mieli pokój”; „mój pokój wam daję” – 16:33a; 14:27b.
- F. „Jak Mnie ukochał Ojciec, tak i Ja was ukochałem; trwajcie w mojej miłości” – 15:9.
- G. „To wszystko wam powiedziałem, aby moja radość była w was i aby wasza radość stała się pełna” – w. 11.
- H. „Ale ten, kto czyni prawdę, przychodzi do światła, aby ujawniono jego czyny – że są wykonane w Bogu” – 3:21.
- I. „Ten, kto kocha swoje życie duszewne, traci je, a ten, kto nienawidzi swojego życia duszowego na tym świecie, ustrzeże je ku życiu wiecznemu” – 12:25.
- J. „Jeśli ktoś Mi służy, niech idzie za Mną; a gdzie Ja jestem, tam będzie też mój sługa. Jeśli ktoś Mi służy, Ojciec go uszanuje” – w. 26.
- K. „Ale nadchodzi godzina, i teraz jest, kiedy prawdziwi czciciele będą oddawali Ojcu cześć w duchu i w prawdziwości, bo i Ojciec takich czcicieli szuka. Bóg jest Duchem, a ci, którzy oddają Mu cześć, muszą oddawać Mu cześć w duchu i w prawdziwości” – 4:23–24.

- L. „Trwajcie we Mnie, a Ja w was” – 15:4a.
- M. „Jeśli trwacie we Mnie, a moje słowa trwają w was, proście, o cokolwiek chcecie, a stanie się wam” – w. 7.
- N. „Abyście kochali siebie nawzajem, tak jak Ja was ukochałem” – w. 12.
- O. „Jeśli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wy powinniście sobie nawzajem myć nogi” – 13:14.
- P. „Karm moje baranki”; „paś moje owce”; „karm moje owce” – 21:15b, 16b, 17b.
- Q. „Nie wy Mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem i umieściłem was w krzewie winnym, abyście wychodzili i przynosili owoc, i aby wasz owoc pozostawał” – 15:16a.
- R. „Marta usługiwała [...] Maria wzięła funt czystego, bardzo drogiego olejku nardowego, namaściła stopy Jezusa i wytarła Jego stopy swoimi włosami; i dom napełnił się wonią olejku” – 12:2b, 3.
- S. „W domu mojego Ojca jest wiele mieszkań [...] idę przygotować wam miejsce” – 14:2.
- T. „W tym dniu poznacie, że Ja jestem w moim Ojcu, i wy we Mnie, i Ja w was” – w. 20.
- U. „Jeśli ktoś Mnie kocha, będzie zachowywał moje słowo, i mój Ojciec będzie go kochał, i przyjdziemy do niego, i uczynimy sobie u niego mieszkanie” – w. 23.
- V. „Ojczy, święty, zachowaj ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, aby byli jedno, tak jak My jesteśmy” – 17:11b.
- W. „I chwałę, którą Mi dałeś, dałem im, aby byli jedno, tak jak My jedno jesteśmy” – w. 22.
- X. „Ja w nich, a Ty we Mnie, aby byli wydoskonaleni w jedno” – w. 23a.
- Y. „Ojczy, jeśli chodzi o to, co Mi dałeś, chcę, aby gdzie Ja jestem, i oni byli ze Mną, aby oglądali moją chwałę” – w. 24a.

Królestwo i kościół

Wersety biblijne: Mt 16:18–19; 18:17–18; 13:44–46; Rz 14:17; Obj 21:2, 9–10, 18–21.

I. Biblia mówi najpierw o królestwie, a potem o kościele; rezultatem istnienia królestwa jest kościół – Mt 4:23; 16:18–19:

- A. Życie Boga jest królestwem Boga; boskie życie jest królestwem i prowadzi do powstania kościoła – J 3:3, 5; Mt 7:14, 21; 19:17, 29; 25:46:
1. Królestwo to sfera życia, w której życie może się poruszać, władać i rządzić, dzięki czemu może osiągnąć swój cel; tą sferą jest królestwo.
 2. Ewangelia przynosi boskie życie, a z życiem tym wiąże się jego sfera, którą jest królestwo; boskie życie i jego sfera wytwarzają kościół – 2 Tm 1:10.
 3. Ewangelia królestwa prowadzi do powstania kościoła, bo królestwo jest samym życiem, a kościół jest wynikiem życia – Mt 4:23; Dz 8:12.
- B. Królestwo to rzeczywistość kościoła, dlatego poza życiem królestwa nie można prowadzić życia kościoła – Mt 5:3; 16:18–19; Obj 1:4–6, 9:
1. Rzeczywistość królestwa niebios (Mt 5 – 7) jest zawartością życia kościoła; bez rzeczywistości królestwa kościół jest pusty.
 2. Skoro rezultatem życia królestwa jest życie kościoła, to prowadząc zbiorowe życie królestwa, samoczynnie prowadzimy też życie kościoła – Rz 14:17.
 3. Wierzący, który nie żyje w rzeczywistości królestwa, nie może zostać wbudowany w strukturę kościoła – Ef 2:22.
- C. Bez królestwa, które jest rzeczywistością kościoła, kościół nie może zostać zbudowany – Mt 16:18–19:
1. Kościół powstaje dzięki władzy królestwa.
 2. Klucze do królestwa zostały dane, żeby umożliwić zbudowanie kościoła – w. 19; 18:18; por. J 20:23.
 3. Gdy królestwo niebios jest w stanie sprawować swą władzę nad gronem wierzących, wierzący ci mogą zostać zbudowani w kościół – Kol 2:19; Ef 4:15–16.

II. Prawdziwy kościół to królestwo Boga w tym wieku; wierzący prowadzą dziś życie królestwa w kościele – Mt 16:18–19; 18:17–18; 13:44–46; Rz 14:17; 1 Kor 4:20; Ef 2:19; Kol 4:11; Obj 1:4–6:

- A. Ilekróć Pan Jezus mówił o kościele, mówił o nim w odniesieniu do królestwa; wskazuje to na to, jak ściśle kościół i królestwo są ze sobą powiązane – Mt 16:18–19; 18:17–18:
1. List do Rzymian 14:17 dowodzi, że w tym wieku kościół jest królestwem Bożym.
 2. Królestwo Boga w Pierwszym Liście do Koryntian 4:20 odnosi się do życia kościoła (w. 17), co wskazuje, że w sensie władzy kościół jest w tym wieku królestwem Bożym.
 3. Określenie współobywatele w Liście do Efezjan 2:19 wskazuje na królestwo Boże, sferę, w której Bóg sprawuje swoją władzę.
 4. Wszystko, co czynił Paweł i jego współpracownicy, głosząc ewangelię i ustanawiając kościoły, czynione było ze względu na królestwo Boże – Kol 4:11.
 5. Słowo królestwo użyte w Księdze Objawienia 1:6 objawia, że tam, gdzie jest kościół, jest Boże królestwo; kościół reprezentuje królestwo.
- B. W kościele jako królestwie jesteśmy poddani władaniu, rządowi i dyscyplinie królestwa oraz musimy się w związku z nim ćwiczyć – 1 Kor 6:9–10; Ga 5:19–21; Ef 5:5.
- C. W odzyskiwaniu Pańskim jesteśmy jednocześnie zarówno w królestwie, jak i w kościele, w skarbie i w perle – Mt 13:44–46.

D. Choć kościół jest dziś królestwem Bożym, jesteśmy rzeczywiście w królestwie tylko wtedy, gdy żyjemy, postępujemy i istniejemy w duchu, a nie w swoim naturalnym człowieku – Rz 8:4; Ga 5:16, 25.

E. Jako ci, którzy podlegają udzielaniu się Boskiej Trójcy, musimy prowadzić życie królestwa w kościele, rosnąc i rozwijając się w boskim życiu, aż dojdziemy do dojrzałości – 2 Kor 13:14; 2 P 1:5–11.

III. Kościół zaprowadza królestwo; dziełem kościoła jest zaprowadzenie królestwa Bożego – Mt 6:10; 12:22–29; Obj 11:15; 12:10:

A. Kościół powstał po to, by zaprowadzić królestwo – Mt 16:18–19; 18:17–18; Obj 1:6, 9; 11:15:

1. Odpowiedzialnością kościoła jest utrzymanie zwycięstwa Chrystusa i zaprowadzenie królestwa Bożego – 12:10–11; 11:15.
2. Dziełem kościoła, który znajduje się na ziemi, jest zaprowadzenie królestwa Bożego; całym dziełem wykonywanym przez kościół rządzi zasada królestwa Bożego.
3. Kościół jest odpowiedzialny za sprowadzenie woli nieba na ziemię i wykonanie jej na ziemi – Mt 6:10; 7:21; 12:50.

B. Kościół, który powstaje w wyniku poddania się władaniu nieba, za sprawą uległości wobec niebiańskiego władania rozprawia się z Bożym wrogiem – 16:18–19; Ef 6:10–18:

1. Aby królestwo niebios mogło zostać ustanowione, niezbędna jest duchowa walka – Mt 12:22–29.
2. Odpowiedzialnością kościoła jest kontynuowanie walki, którą toczył na ziemi Chrystus; kościół musi kontynuować zwycięskie dzieło, które Chrystus wykonał przeciwko szatanowi – Hbr 2:14; 1 J 3:8b; Kol 2:15; Ps 149:5–9.

C. Kościół winien się modlić, by zaprowadzić Boże królestwo – Mt 6:10:

1. Królestwo Boże nie przyjdzie samoistnie; bez modlitwy królestwo przyjść nie może.
2. Modlitwa kościoła jest najskuteczniejszym środkiem do utrzymania szatana w ryżach – 16:19; 18:18.
3. Kościół musi być ujściem nieba, które pozwala władzy nieba wyrazić się na ziemi – 16:18–19; 18:17–18.
4. Prawdziwa modlitwa to wspólny trud człowieka i Boga w celu sprowadzenia Jego królestwa na ziemię i wykonania na ziemi Jego woli; modlitwa jest więc duchową walką – 6:10; 2 Kor 10:4; Ef 6:12.